

Vijf euro fooi

‘Is alles naar wens?’ Een keurig gekleed meisje, in het zwart, haar in een knotje, staat aan mijn tafeltje. „Jazeker, het was heel lekker.” Ik krijg een gulle glimlach. Mijn pastasalade met zalm is net op. Op tafel flakkerd een nepvlammetje, op de achtergrond klinkt sfeervolle pianomuziek. Ik zit voor een uitgebreide lunch bij restaurant *Ari da pell*, een van de weinige restaurants waar niet om een QR-code wordt gevraagd.

Dit is dan ook geen gewoon restaurant, dit is een project van de basisschool. Het meisje is ook geen gewoon meisje, het is mijn dochter van elf. Samen met haar klasgenoten runt ze deze week het restaurant. Alles hebben ze samen geregeld: naam, e-mailadres, recepten, inkopen, kostenberekening, reserveringen, menukaarten, inrichting van de restaurantzaal (hoe tover je je eigen klas om tot sfeervolle eettent?), het eten, de bediening. Iedereen heeft een taak, mijn dochter is van ‘het management’. Ze spiedt met serieuze blik constant door de ruimte: gaat alles goed?

In twee shifts komen ouders en leerkrachten eten. Na een amuse van aardbei gedoopt in chocolade, een tomatensaus en de pastasalade volgt nog een toetje van roomkaas, kersen

‘Heerlijk, zo hoort een school toch te zijn?’

en bastognekoekkruimels. „Het toetje lijkt me zó lekker”, had mijn dochter thuis al gezegd. Nee, die had ze nog niet geproefd want ze mocht zelf pas op de laatste dag in haar eigen restaurant eten.

Kneuterig? Zeker. Leerzaam? Dat absoluut ook. Belangrijk? Ontzettend. Wat een zaligheid om te ervaren dat dit na corona weer kan. Dat kinderen vrijuit kunnen samenwerken op school, dat er ouders langs kunnen komen om deze activiteiten mee te maken. De kinderen bloeien op, je realiseert je ineens weer wat zij al die tijd hebben moeten inleveren.

Ik zag eerder in de week iemand van de schoolleiding stralen. „Het bruist weer”, hoorde ik haar zeggen op het schoolplein. Niet alleen is er een restaurant van de grond getild in het kader van het thema van de kinderboekenweek ‘Worden wat je wilt’, ook is er een boekenwinkel, een kledingwinkel en nog meer projecten. „We krijgen de kinderen na schooltijd maar moeilijk de school uit, want er moet steeds iets afgemaakt worden. Dat is toch wat je wil als school?”

Mijn zoon van negen heeft al achter een naaimachine gezeten, een T-shirt ge-tie-dyet en een ketting van knopen gemaakt - wat een verschil met mijn lagereschooljaren toen jongens alleen maar mochten figuurzagen en meisjes mopperend gingen breien. Vrijdag is de modeshow van hun tijdelijke kledingwinkel, we kijken ernaar uit.

De bediening van restaurant *Ari da pell* krijgt fluisterend instructies van de manager. Alle kinderen nemen dit ‘spel’ bloedserieus. Het toetje is op - heerlijk. Tijd voor de rekening. Daar komt dat keurig geklede meisje weer, met een portemonnee. „Vijf euro”, zegt ze. Ik geef een tientje.

’s Avonds thuis haal ik verhaal bij mijn dochter: waarom kreeg ik niks terug? „Je vroeg niet om wisselgeld”, luidt het logische antwoord. „Ik dacht dat die vijf euro fooi was.” Leerzaam zo’n project, zij komt er wel.